

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.176/2022/12.
Az I. rendű felperes:	felperes (felperes címe)
A II. rendű felperes:	II. rendű felperes (II. rendű felperes címe)
A III. rendű felperes:	III. rendű felperes (III. rendű felperes címe)
A felperesek képviselője:	felperesi képviselő (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperest képviselő kamarai jogtanácsos
Az alperesi érdekelt	alperesi érdekelt (alperesi érdekelt címe.)
Az alperesi érdekelt képviselője:	alperesi érdekelt képviselője (alperesi érdekelt képviselőjének címe alperesi érdekeltet képviselő ügyvéd)
A per tárgya:	energiaügyben indult közigazgatási jogvita (H2662/2021)
A fellebbezést benyújtó fél:	I-III. rendű felperesek, 13. sorszám alatt
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 105.K.706.986/2021/12. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű, II. rendű és III. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek külön-külön 20.000 (húszezer) forint, az alperesi érdekeltnek külön-külön 5.080 (ötezernyolcvan) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az I. rendű, II. rendű és III. rendű felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára külön-külön fizessenek meg 16.000 (tizenhatezer) forint fellebbezési illetéket. Az illeték megfizetése során a közleményben tüntessék fel a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Amennyiben a felhívásnak a megjelölt határidőben nem tesznek eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az illetékekről szóló törvény és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] Település polgármestere 2021. május 10-én tájékoztatta az alperest, hogy Település Megyei Jogú Város Közgyűlése a 410/2021. (IV. 30.) számú határozatának 1. pontjában hozott döntésével, mint a távhő közfeladatellátás kötelezettje, a Települési Távhőellátó Közművek működtetésére vonatkozó üzemeltetési-vállalkozási szerződést a II. rendű felperes vonatkozásában 2021. június 30-i hatállyal felmondta. Az alperes a felmondásról kapott tájékoztatás alapján hivatalból eljárást indított, amelyben a kialakult helyzetet abból a szempontból vizsgálta, hogy a felmondás következményeként miként lesz biztosított a Települési távhőfelhasználók ellátása 2021. június 30-át követően. Ezen előzményi eljárás keretében az alperes a H1579/2021. számú határozatával a II. rendű felperes számára kiadott távhőszolgáltatói működési engedélyt 2021. július 1-től (a továbbiakban Átadási határnap) visszavonta, és a H1721/2021. számú határozatával az Átadási határnaptól az alperesi érdekeltet jelölte ki távhőszolgáltatói működési engedélyesnek Településben. Meghatározta a kijelölt engedélyes jogait és kötelezettségeit, ennek keretében előírta, hogy a kijelölt engedélyes köteles a távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII. törvény (a továbbiakban: Tszt.) szerinti folyamatos és biztonságos szolgáltatáshoz szükséges üzemeltetési és fenntartási feladatellátásra, jogosult a távhőszolgáltatás célját szolgáló tárgyi eszközök birtokbavételére, használatára, köteles továbbá a sikeres átadás-átvételt követő 90 napon belül az irányadó jogszabályi előírásoknak megfelelő távhőszolgáltatói működési engedély iránti kérelmet az alpereshez benyújtani.

[2] Az alperesi érdekelt a kötelezés szerinti határidőn belül előterjesztett távhőszolgáltatói működési engedély iránti – később módosított – kérelme alapján az engedély kiadása iránti eljárás 2021. október 01-jén megindult. Az eljárásban a felperesek ügyféli jogállás megállapítása iránti kérelmeket nyújtottak be, amelyeket az alperes a TFAFO/393-7-9/2021. számú végzéseivel elutasított. Az I. rendű felperes a Település, V. úti erőmű távhőtermelői engedélyese, az I-III. rendű felperesek – állításuk szerint – a Település távhőrendszerének részét képező eszközök és hőközpont ingatlan tulajdonosai. Az alperes a 2021. november 2-án kelt H2662/2021. számú határozatával (a továbbiakban: Határozat) az alperesi érdekelt távhőszolgáltatói működési engedély iránti kérelmének helyt adott, és a határozat elválaszthatatlan részét képező Mellékletben megnevezett területrészekre - feltételekkel - távhőszolgáltatói működési engedélyt adott határozatlan ideig szóló időbeli hatállyal. Megállapította, hogy a kérelem szerinti távhőszolgáltatói tevékenység megfelel a Tszt. 18.§-ában, valamint a Tszt. végrehajtásáról szóló 157/2005. (VIII. 15.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Vhr.) folyamatos és biztonságos távhőellátás teljesítésére vonatkozó követelményeinek.

[3] A felperesek a külön-külön előterjesztett keresetekben a Határozat megsemmisítését kérték. Az I. rendű felperes a keresetösségi joga fennállása körében előadta, hogy a tulajdonában áll – az alperes számára hivatalból ismert módon – Település távhőrendszerének részét képező 2400 Település, D. út. szám alatt található II. számú Hőközpont megnevezésű ingatlan, melyben távhő rendszerelemek találhatók, ezen felül a Település, V. út xy hrsz-ú távhőtermelő létesítmény üzemeltetésére vonatkozóan távhőtermelői engedélyes. A megjelölt ingatlan és a távhőtermelő létesítmény által termelt hő hiányában távhőszolgáltatás nem valósulhat meg. A Határozat a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 17.§ (1) bekezdés a) pontja alapján keresetösségi jogot biztosít számára. A Kp. 17.§ a) pontja, amely a perindításra jogosultság általános kritériumaként a jog vagy jogos érdek közvetlen érintettségét szabja feltételül, összhangban van az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 10.§ (1) bekezdésével, és az Ákr. 10.§ (2) bekezdés alapján szűkített ügyfélfogalom megállapítására külön törvényben már nincs mód {3278/2019. (XI. 05.) AB határozat, Indokolás [50], 3158/2020 (V. 21.) AB Határozat, Indokolás [16]}. Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésén nyugvó tisztességes hatósági ügyintézéshez való jog megköveteli, hogy az ügyfél gyakorolhassa ügymegismerési és ügy-előbbreviteli jogosultságait. Erre akkor van lehetősége, ha tudomást szerez a hatósági eljárás megindításáról, annak tárgyáról (Kúria Kfv.II.37.070/2016/7., Kfv.III.38.041/2016/7.) Az eljárás megindításáról szóló értesítés hiánya miatt az ügyfél teljes mellőzése az eljárásból vezethet semmisségre. A II. rendű felperes a keresetösségi jogát a Települési Távhőellátó Közművek működtetésére vonatkozó határozott idejű, 2023. június 30. napjáig szóló „Üzemeltetési-vállalkozási szerződés” - állítása szerint - jogsértő felmondásával összefüggésben jogainak megóvása érdekében kezdeményezett különböző közigazgatási és peres eljárások figyelmen kívül hagyására alapította. Előadta, hogy a jogviszonya fennállásának megállapítása iránt keresetet terjesztett elő a Székesfehérvári Törvényszék előtt, a perben ideiglenes intézkedés iránti kérelemben kérte a jogviszony hatályának fenntartását, illetve az alperestől a közigazgatási eljárás felfüggesztését és semmisségi kifogást is tett, továbbá tulajdonjoga alapján az engedélye módosítását is kérte. Az Ákr. 10.§ (1) bekezdése alapján a jogos érdek sérelme akkor is fennáll, ha nem konkrét jog vagy kötelezettség megállapítása történik, hanem a hatóság döntésével a személy helyzete, lehetőségei, kilátásai változnak meg hátrányosan. Előadta, hogy mindmáig jogszerű birtokosa a távhőrendszernek, és mint víziközmű szolgáltató, biztosítja a távhőszolgáltatás keretében nyújtott használati melegvizet. A III. rendű felperes a keresetösségi joga körében előadta, hogy a tulajdonában állnak – külön leltár szerint – Település távhőrendszerének meghatározó és megkerülhetetlen részét képező távhőszolgáltatói eszközök, berendezések, melyek értéke meghaladja a 2 milliárd forintot. Ezen eszközök nélkül távhőszolgáltatás nem valósulhat meg Településben. Az I-III. rendű felperesek kifejtették, hogy a hatályos tulajdon- és birtokviszonyok feltárására az eljárás során nem került sor, az ügyféli jogok jogsértő megtagadása miatt nem volt lehetőségük megismerni az érdekelt nyilatkozatait, az eljárás megindulásáról nem kaptak tájékoztatást, tisztességes ügyintézéshez való jogaikat nem biztosították. Az alperes megsértette az Ákr. 2.§ (1) bekezdését, (2) bekezdés a) pontját, 5.§ (1) bekezdését, (2) bekezdés a) pontját, 6.§ (3) bekezdését, 33.§-át, 43.§ (2) bekezdését, 46.§ (1) bekezdés a) pontját, 47.§ (1) bekezdés a) pontját, 62.§-át, 78.§ (1) bekezdését, a Tszt. 4.§ (1) bekezdés ae) pontját, (2)-(3) bekezdését, 16.§ (1) bekezdés a) pontját, és a Vhr. 5.§-át. A Határozat olyan törvényességi fogyatékoszággal is bír, amely alapján semmissége megállapítható. A Kúria a Kf.II.37841/2019/10. számú ügyben kimondta, hogy olyan esetekben, amikor polgári jogi jogvita merül fel, akkor a döntést a tényleges birtoklás, a

vagyonhoz való hozzáférés, a személyi feltételek és munkáltatói jogok, valamint a tulajdoni jogok, objektív tények alapján történő vizsgálata alapján kell meghozni. A Határozat az Ákr. 123.§ g) pont (további ügyfél bevonásának lett volna helye), és h) pont (valamely súlyos eljárási jogszabálysértést törvény semmisségi oknak minősít) alapján semmis.

[4] -Az alperes a védiratában felperesek keresetének az elutasítását kérte, elsődlegesen a keresetösségi jog hiányára alapozva, másodlagosan érdemi megalapozatlanság miatt. A keresetösségi jog vitatása kapcsán a felperesi tulajdonjogok sérelmével összefüggésben előadta, hogy a Tszt. 12-13. és 16.§-a, valamint a Vhr. 5. és 6.§ (2) bekezdése nem írják elő az eljárás során a tulajdonviszonyok vizsgálatát, vagy a kiadandó távhőszolgáltatói működési engedélyben a tulajdonjogról való rendelkezést. A felperesek által hivatkozott távhővagyon korábban is a távhőellátás célját szolgálta, a Határozat következtében kizárólag azzal, hogy az alperesi érdekelt végleges távhőszolgáltatói működési engedélyt kapott, nem állt be felperesek helyzetében olyan változás, mely joguk, jogos érdekük közvetlen sérelmét, érintettségét megalapozná. A távhőszolgáltatás célját szolgáló berendezések elsődleges rendeltetése a távhőellátás biztosítása a felhasználók, azaz Település lakosai részére, és a távhőrendszerek sajátossága, hogy azok nem helyettesíthetők, nem pótolhatók. Az alperes feladata a távhőszolgáltatás folyamatosságának és biztonságának biztosítása, a felhasználók érdekeinek védelme, és a Tszt. rendelkezései alapján olyan kérelmezőnek adhatja meg és egyben köteles megadni a távhőszolgáltatói működési engedélyt, aki teljesíti a Tszt.-ben és a Vhr.-ben foglalt előírásokat, melyek között nem szerepel a tulajdon, mint szükséges feltétel. Az engedélyezési eljárásban az alperesi érdekelt akként nyilatkozott, hogy távhőszolgáltatást biztosító berendezések és telephelyek rendelkezésére állnak, másrészt a tényleges helyzet alapján (a távhőszolgáltatói működési engedély kiadását követően) végzi a távhőszolgáltatói tevékenységet, tehát van hozzáférése a távhőszolgáltatáshoz szükséges távhővagyonhoz. A megelőző eljárás a Tszt. 16.§ (1) bekezdése szerinti kérelemre induló eljárás. Az Ákr. 35.§ (1) bekezdése szerint a kérelem az ügyfél olyan nyilatkozata, amellyel hatósági eljárás lefolytatását kéri, jogának vagy jogos érdekének érvényesítése érdekében, azaz az ügyfélnek *per definitionem* kérelmet kell benyújtania. A perbeli eljárásban ellenérdekű ügyfélnek nincs helye, mivel nem kontradiktórium. A felperesek által hivatkozott Kúria Kf.II.37.841/2019/10. számú ítéletet a szöveggörnyezetéből kiragadva nem lehet értelmezni. A Vhr. 15.§ (2) bekezdése szerint a távhőtermelő és a távhőszolgáltató köteles a távhőszolgáltatás biztonságos és folyamatos ellátása érdekében egymással együttműködni. A távhőtermelő engedélyes ellátási, működtetési kötelezettségét pedig a távhőszolgáltató ellátási kötelezettsége határozza meg, a távhőtermelőnek akként kell működtetnie létesítményét, hogy a távhőszolgáltató teljesíteni tudja az önkormányzat által meghatározott ellátási kötelezettségét. Ezen együttműködési kötelezettség a távhőtermelőket a mindenkori távhőszolgáltató felé terheli. A távhőtermelőnek nincs arra jogosultsága, hogy megakadályozza a távhőszolgáltatói működési engedély kiadását azáltal, hogy nem köt a távhőszolgáltatóval szerződést, mivel a szerződés megkötésére a törvény kötelezi az ellátásbiztonság fenntartása érdekében. A távhőtermelői engedéllyel fennálló szerződés tehát nem feltétele a távhőszolgáltatói működési engedély kiadásának. A perbeli határozat megsemmisítése ahhoz vezetne, hogy Településban nem lenne távhőszolgáltatói működési engedélyes, mely ellentétes az ellátásbiztonság fenntartásának követelményével, a mintegy 20.000 Települési felhasználó érdekeivel, a Tszt. 2.§-ában meghatározott azon célokkal, hogy a távhőszolgáltatást az élet, az egészség, biztonság, a felhasználói érdekeknek megfelelően kell végezni. A Határozat az Ákr. 123.§ (1) bekezdés g) pontjával nem ellentétes, a h) pontra vonatkozóan érvelést pedig nem adtak elő a felperesek.

[5] -Azalperesi érdekelt az érdemi nyilatkozatában a keresetek elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság a kereseteket elutasította. Döntését a Kp. 88.§ (1) bekezdés b) pontjára alapította. Indokolása szerint releváns, hogy az alperes a Tszt. 4.§ (1) bekezdés ae) alpontja szerinti hatáskörében eljárva, a kérelem alapján indult eljárásban hozta meg a Határozatát. A felpereseknek nincs olyan joga vagy jogos érdeke, amelyet a Határozat közvetlenül sért, mert a Határozat meghozatalakor egyik felperes sem rendelkezett távhőszolgáltatói engedéllyel, és olyan anyagi jogi norma nincs, amely alapján a felperesek véleményezési vagy együttdöntési jogot gyakorolhatnának a távhőszolgáltatói működési engedély kiadása iránti eljárásban. A távhőszolgáltatói engedély megadásához szükséges személyi és tárgyi feltételek megléte vagy hiánya a felpereseknél jogot, kötelezettséget szintén nem keletkeztet. A Tszt. 16.§ (1) bekezdése szerint benyújtott kérelem, és az annak intézésére vonatkozó anyagi jog (Tszt. 16-18.§, Vhr. 5.§, 15.§) kijelöli, hogy az alperes határozata mely személy jogát, vagy jogos érdekét érintheti közvetlenül; ilyennek az tekinthető, aki a kérelmet jogszerzés érdekében előterjesztette, és/vagy az, akinek az alperes határozata valamely jogát megszüntette, vagy akinek a határozattal új kötelezettsége keletkezett. E feltételek a felperesek egyikére sem teljesülnek, hiszen az alperes határozata a felperesektől jogot nem vont el, rájuk nézve kötelezettséget sem keletkeztetett. Az alperes helytállóan utalt arra, hogy a felperesek a Települési távhőrendszeren fennálló saját tulajdont okirattal nem igazoltak, e körülménynek azonban a felperesek keresetőségét illetően nem volt jelentősége, mert az alperes határozata tulajdoni és birtokviszonyokra kiterjedő döntést nem tartalmazott (indokolás [19]). Az elsőfokú bíróság kiemelte továbbá, hogy az a körülmény, hogy a Határozat Mellékletében az I. rendű felperes – a tényeknek megfelelően – távhőtermelőként került megjelölésre, az I. rendű felperes oldalán keresetőségi jogot nem eredményez, mert az I. rendű felperesnek, mint termelői engedélyesnek a jogai és kötelezettségei nem a perbeli határozattal (hanem a távhőtermelői minőségét megalapító hatósági határozattal) keletkeztek. Az I. felperes ezért tévesen állította, hogy az alperes határozata a Melléklet 18. pontjában rá nézve rendelkezést tartalmazott volna. Az a körülmény pedig, hogy a termelőnek és a szolgáltatónak egymás felé együttműködési kötelezettsége van, nem az alperes diszkrecionális döntéséből, hanem közvetlenül a jogszabályból (Tszt. 35.§, Vhr.15.§) ered (Indokolás [21]). Rögzítette, hogy a távhőtermelésben és a távhőszolgáltatásban nélkülözhetetlen dolog tulajdonosának tisztában kell lennie azzal, hogy a dolgon fennálló tulajdonjog egyes részjogosítványaira (ideértve különösen a használatot) a szerződéses szabadság elve nem érvényesül korlátlanul, a dologra vonatkozó egyes hatósági engedélyek kiadásakor – az alkalmazandó anyagi jogra figyelemmel – nem a tulajdonos magánérdeke, hanem a közérdek szempontjai élveznek elsőbbséget (Indokolás [22]). Az alperesnek a Tszt.-ben biztosított hatáskörében nem dologi és/vagy kötelmi jogviszonyok rendezéséről kellett döntenie (azok tisztázása polgári bíróság hatáskörébe tartozik), ezért a Határozat sem lehetett semmis az Ákr. 123.§ (1) bekezdés g) és h) pontjaira tekintettel, amiatt, hogy az alperes a megelőző eljárásában nem vonta be ügyfélként a kérelemmel érintett létesítmények tulajdonosait. A Kúria Kfv.II.37841/2019/10. számú döntése a perbelitől eltérő tényállás mellett született, másrészt az idézett indokolásrészekből olyan következtetést levonni nem lehet, mely szerint az alperesnek a

kérelem elbírálása során a felperesek keresetőségi jogát megalapozó dologi, illetve kötelmi vonatkozásokat kellett volna értékelni (Indokolás [22]). A II. rendű felperes által előadottak kapcsán megállapította, hogy a létesítmények hatósági engedély nélküli működtetése nem áll a jogszerűség talaján, keresetőségi jog elfogadásához nem vezethet. A szerződés felmondásának jogellenessége tárgyában indult jogvita eljárásokra a II. rendű felperes szükségtelenül hivatkozott, a keresetőségi jogot eleve kizárja, hogy a II. rendű felperes a Határozatban sem jogosított, sem kötelezett. A II. rendű felperes működési engedélyének visszavonása önálló, független hatósági eljárás tárgya, keresetőségi jogot nem teremt, hogy a II. rendű felperes a más eljárásokra tartozó közigazgatási tevékenységgel nem ért egyet (Indokolás [23]). Utalt végül a bíróság a Kúria Kfp.IV.37779/2021/6. számú postafelügyeleti ügyben hozott végzésén keresztül a Kúria Közigazgatási és Munkaügyi Kollégiumának 2/2017. (X. 02.) KMK véleményére, ez utóbbiban hivatkozott Kfv.37.593/2012/10. számú határozatra, amelyek szerint az ügyféli minőség elismerése során a Kúria továbbra is megkívánja, hogy az érvényesített alanyi jog és a felülvizsgálni kért határozat között közvetlen kapcsolat legyen. Ilyen kapcsolat azonban az alperesi határozat és a felperesek között nincs (Indokolás [24]).

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] A felperesek a fellebbezésükben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereseteknek való helyt adást, ennek hiányában az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új határozat hozatalára utasítását kérték. Állították, hogy az elsőfokú ítélet megsértette az Ákr. 2.§ (1) bekezdés a) pontját, 5.§ (1) bekezdését és (2) bekezdés a) pontját, 6.§ (3) bekezdését, 99.§-át, 101.§ (1) bekezdés a) pontját, 104.§ (4) bekezdését, a Tszt 4.§ (1) bekezdés e) pontját, (2)-(3) bekezdését, 16.§ (2) bekezdését, 20.§ (1) bekezdés a) pontját, (2) és (4) bekezdését, a Vhr. 2.§-át, az Alaptörvény V. cikkét, XIII. cikkét és a Nemzetközi Energia Chartát. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság indokolásának [22] pontjában foglalt megállapítása téves, és az Alaptörvénnyel szemben álló. Nincs olyan általános felhatalmazás, ami azt mondaná ki, hogy a magántulajdon csak addig élvez védelmet, amíg az alperesnek nincs útban, és egyébként alperes maga volna mindennemű korlátok és határok nélkül a közérdek objektív letéteményese.

Alperes csak a törvényes hatáskörét gyakorolva jogosult a közérdeket figyelembe venni, a közérdekhez sem a tulajdonjogot, sem a dolog használatát nem jogosult igazítani, hanem a meglévő tulajdoni helyzetet alapul véve kell a közérdeket kiszolgáltatni. Az ítélet nem fejt ki, hogy a határozat mely része tartalmazza azt a közérdeket, amely feljogosította, kényszerítette alperest az idegen vagyron elvonására. Nem annak van jelentősége, hogy birtokról, tulajdonról rendelkezik-e a határozat vagy sem, hanem annak, hogy ténylegesen közvetlen károkozást jelent. A távhőszolgáltatás önkormányzati feladat, annak eszközeit is az önkormányzatnak, és nem a magántársaságoknak kell biztosítani. Azt kellett volna vizsgálni az engedélyezési eljárásban, hogy az eszközök valóban az üzemeltetésbe kerültek-e az alperesi érdekeltek, tehát valóban szerzett-e erre jogcímet. Ennek hiánya miatt kétségtelen, hogy a felpereseket tulajdonjogukra figyelemmel ügyféli jog illeti meg, mivel ezen „üzemeltetésbe adás” körülményeit illetően a vagyron tulajdonosa nyilatkozatának különös jelentősége van. A bíróság megállapítása szerint a távhőszolgáltatási tevékenység nem kizárólag saját eszközökkel végezhető, ilyet senki nem is állított, azonban az engedély kiadásának feltétele, hogy a vagyontárgy vonatkozásában a polgári jog által elismert valamilyen jogcímen annak használatára az engedélyes jogosult legyen, tehát azt a tulajdonos az üzemeltetésbe adja. Az

alperesi érdekeltnek semmilyen joga nem áll fenn, és a tulajdonosokat sem jogszabály, sem közigazgatási döntés nem korlátozza a vagyona feletti teljes tulajdonának gyakorlásában. Amennyiben ez történik, akkor nem állítható, hogy a felperesek jogát a döntés nem érinti. A felhívott bírósági döntvény relevanciával nem bír, mert nem a felperesek gazdasági érdeke, hanem a tulajdonjoguk sérül, és ezzel őket megilleti az ügyféli státusz. Ingyenes átadásra kötelezés nem létezik, még közérdekből sem. Alperesnek nincs joga korlátozni felperesek vagyonát. Az ítélet a tényeket kerüli meg azzal, hogy nem biztosít ügyféli státuszt avégből, hogy a határozat ilyenről nem rendelkezik, azonban a tényleges végrehajtás mégis erre vezet, másrészt az engedély azon feltétele nem valósult meg, hogy az üzemeltetésbe adás megtörtént volna. Az ítélet azon rendelkezése, mely az együttműködési kötelezettségre felhívást akként értékeli, hogy nem jelenti azt, hogy az I. rendű felperesre rendelkezést tartalmaz, értelmetlen, mivel az együttműködési felhívás szerződési kötelezettséget ír elő, mely közvetlenül érinti a távhőtermelő felperes jogát és jogos érdekét is. A fellebbezési tárgyaláson bizonyítási indítványként előadták, hogy a Fővárosi Törvényszék a 103.K.704.451/2021. számú közigazgatási perben megsemmisítette a 2022. május 10-én tartott tárgyaláson kihirdetett ítéletével a II. rendű felperes távhőszolgáltatói engedélyét visszavonó alperesi határozatot. A döntést a fellebbezés folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 2.Kf.700.096/2022/5. számú ítéletével helybenhagyta. Kérték, hogy a Fővárosi Ítéltábla a hivatkozott ítélet megállapításait vegye figyelembe, különös tekintettel azoknak a Tszt. 20.§ (2) bekezdésében foglaltakra.

[8] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy a Kp. 100.§ (2) bekezdése alapján a fellebbezésben pontosan megjelölt jogszabályhelyeket nem sérültek. A felperesek a fellebbezésben nem mutatták be, hogy az Ákr. alapvető rendelkezéseit az elsőfokú bíróság miként sértette meg, sőt fogalmilag is kizárt, hogy az elsőfokú bíróság miként tudta az Ákr. 99. és 101.§ (1) bekezdés a) pontját, vagy a 104.§ (4) bekezdését megsérteni. Arra sem ad a fellebbezés semmilyen magyarázatot, hogy az ítélet miként sérti a Tszt. 4.§ (1) bekezdés e) pontját. Ugyancsak alaptalan a Tszt. 4.§ (2)-(3) bekezdéseinek a sérelme is, mely az alperes ellenőrzési feladatairól szól, tehát fogalmilag is kizárt a jogsértés. Nem áll fenn jogsértés a Tszt. 16.§ (2) bekezdése vonatkozásában sem. Miként az elsőfokú ítélet helytállóan állapította meg, sem a Tszt., sem a Vhr. a távhőszolgáltatói működési engedély kiadására irányuló kérelem alapján indult eljárásban nem biztosít a korábbi távhőszolgáltató, sem a távhőtermelő engedélyes számára véleményezési, egyttá döntési jogot. Felperesek semmivel sem bizonyított tulajdonjoga vagy a távhőtermelői engedélyesi státusz, avagy a bérleti/üzemeltetési szerződésre alapított jog, mely szerződés 2021. június 30. napjára történő felmondással megszűnt, nem teremt keresetőségi jogot egyik felperes esetében sem. Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy az alperesi érdekelt kérelme alapján indult eljárásban a perbeli határozat egyik felperes vonatkozásában sem állapított meg a tulajdonjogára vagy a birtoklás vonatkozásában a távhőtermelői státusz tekintetében változást előidéző kötelezettséget. A távhőszolgáltatói engedély megadásához szükséges személyi és tárgyi feltételek megléte vagy hiánya szintén nem keletkezett egyik felperesnél sem jogot vagy kötelezettséget. A fentiekben nem változtat felperesek által új bizonyítékként hivatkozott, a Fővárosi Törvényszék 103.K.704.451/2021. számú eljárásában meghozott, a másodfokú bíróság által helybenhagyott ítélete sem, mely nem hat ki a felperesi oldalon a keresetőségi jogra. A Tszt. 16.§-a, valamint a Vhr. vonatkozó rendelkezései nem írják elő az alperes számára az eljárás során a tulajdonviszonyok vizsgálatát, vagy a távhőszolgáltatói működési engedélyben a tulajdonjogról való rendelkezést. Ennek megfelelően a Határozatban az alperes nem állapított meg a felperesek számára sem a tulajdonjoggal, sem mással összefüggésben jogot vagy

kötelezettséget, így nem merült fel olyan, a tulajdonnal összefüggő jog, jogos érdek, mely az engedélyezési eljárás során az alperes vizsgálati körébe tartozott volna. Mivel a felperesek által hivatkozott távhővagyon korábban is a távhőellátás célját szolgálta, egyik felperes helyzetében sem állt be olyan változás, mely jogának, jogos érdekének közvetlen sérelmét, érintettségét megalapozná. Felperesek iratellenesen hivatkoznak arra, hogy az ítélet a távhőszolgáltatáshoz szükséges eszközök vonatkozásában ingyenes átadási kötelezettséget állapít meg. Érthetetlen, hogyan sértette meg az elsőfokú ítélet a Tszt. 20.§ (1) bekezdés a) pontját, és a (2), illetve (4) bekezdését, mely törvényi rendelkezések az engedély visszavonása körében szabályoznak, a perbeli határozat azonban engedély kiadásáról szól. A felperesek hivatkoztak az Alaptörvény V. cikk, XIII. cikk, valamint a Nemzetközi Energia Charta sérelmére, de azt, hogy az elsőfokú bíróság ítélete ezeket milyen módon, pontosan miként sértette meg, a fellebbezésből nem állapítható meg. Összességében az alperes szerint a fellebbezés alkalmatlan az állított jogszabálysértés megjelölések alátámasztására, felperesek irreleváns jogszabályhelyek megjelölésével nem tudták cáfolni az elsőfokú ítélet jogszerűségét. A fellebbezésben hivatkozott ítélet indokolása felperesi keresetösségi jogot nem érinti. Nem változtat azon a tényen, hogy a II. rendű felperes üzemeltetési szerződése 2021. június 30-i hatállyal felmondásra került, a perbeli elsőfokú ítélet jogszerűsége szempontjából annak meghozatalát követő eseményként relevanciával nem bír (Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.125/2022/11. számú ítéletének indokolása [18]), illetve a perbeli Határozat viszonylatában más joggalapon álló döntésről van szó.

[9] Az alperesi érdekelt az alpereshez kapcsolódott és az elsőfokú ítélethelybenhagyását kérte.

[10] **A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai**

[11] A felperesek fellebbezése alaptalan.

[12] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelmek keretei között bírálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen hívta fel az irányadó, releváns jogszabályokat, és azok alapján jogszerű döntést hozott, döntésével – annak helyes indokai alapján – a másodfokú bíróság – a felperesek keresetösségi jogának hiánya kapcsán egyetértett, az elsőfokú bíróság érveit ismételten nélkül elfogadta a másodfokú döntés indokaiként.

[13] A felperesek a fellebbezésükben alaptalanul kifogásolták az elsőfokú bíróságnak a felperesek keresetösségi jog hiányára alapított azon megállapítását, hogy a felperesek jogának vagy jogos érdekének közvetlen sérelme nem áll fenn. Az Ákr. 10.§ (1) bekezdése szerint ügyfél az a természetes vagy jogi személy, egyéb szervezet, akinek (amelynek) jogát vagy jogos érdekét az ügy közvetlenül érinti, akire (amelyre) nézve a hatósági nyilvántartás adatot tartalmaz, vagy akit (amelyet) hatósági ellenőrzés alá vontak. A 10.§ (2) bekezdése

szerint törvény- vagy kormányrendelet meghatározott ügyfajtában megállapíthatja azon személyek és szervezetek körét, akik (amelyek) a jogszabály erejénél fogva ügyfélnek minősülnek.

[14] A Fővárosi Ítéltábla elöljáróban rögzíti, hogy a irányadó bírói gyakorlat szerint valakinek a jogát, jogos érdekét az ügy akkor érinti közvetlenül, vagy nyilvánvaló érdekeltsége fűződik az egyébként másra vonatkozó jog (kötelezettség) hatóság által való megállapításához, illetve annak tartalmához. Az érintettséget mindig az ügy egyedi körülményei határozzák meg, és a közigazgatási határozattal összefüggésben kell fennállnia (Kúria Kfv.IV.38.166/2018/5. – BHGY K-KJ-2019-766) Amíg tehát az Ákr. 10.§ (1) bekezdése a jogviszony szerint a jog, vagy jogos érdek közvetlen sérelmének a vizsgálatát kívánja meg, addig az Ákr. 10.§ (2) bekezdésébe tartozó jogszabály szerinti ügyfélfogalom az *ex lege* ügyfelek körét határozza meg. Az adott ágazati szabályozás keretei között a Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatalról szóló 2013. évi XXII. törvény (a továbbiakban MEKHTv.) 5/D.§ (3) bekezdése kimondja, hogy a hivatal hatáskörébe tartozó hatósági eljárásokban – törvény vagy az Európai Unió közvetlenül alkalmazandó jogi aktusának eltérő rendelkezése hiányában – közvetlenül érintett: a) a hivatal felügyelete alá tartozó természetes személy, jogi személy vagy egyéb szervezet, akire vagy amelyre nézve a hivatal jogot vagy kötelezettséget állapít meg; b) akit a hivatal ellenőrzése során vagy panaszeljáráásban vizsgálat alá von, illetve adatszolgáltatásra kötelez; c) aki jogszabály alapján arra jogosultként kérelmet nyújt be. A Tszt. 16.§ (1) bekezdése értelmében a távhőszolgáltatói működési engedélyt a Hivatalnál kell kérelmezni. A (2) bekezdés szerint az engedélyes az üzemeltetésébe adott létesítménnyel a működési engedélyben foglaltaknak megfelelően jogosult az engedélyezett településen vagy településrészen távhőt szolgáltatni.

[15] Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy az ügyféli minőség elismerése során a Kúria következetes gyakorlata továbbra is megkívánja, hogy az érvényesített alanyi jog és a felülvizsgálni kért határozat között közvetlen kapcsolat legyen. Mind az Ákr. 10.§ (1) bekezdése, mind a MEKHTv 5/D.§ (3) bekezdése közvetlen érintettséget követel meg ahhoz, hogy egy adott közigazgatási eljárásban a kérelmező ügyféli jogállása megállapítható legyen. A közvetlen érintettséget, mint az ügyféli jogállás megállapításához szükséges törvényi feltételt a kúriai joggyakorlat is akként értelmezi, hogy anélkül az adott kérelmezőt az ügyféli jogállás nem illeti meg (Kfv.IV.38.296/2019/6. – BHGY K-KJ-2020-274). Az Ákr. 10.§ (1)-(2) bekezdés egymáshoz való viszonyával és ezzel kapcsolatosan a közvetlen érintettséggel összefüggésben a Kúria rámutatott, hogy törvény vagy kormányrendelet meghatározhatja azoknak a körét, akik azt érdekeltség vizsgálata nélkül ügyfélnek minősülnek, de ez nem zárja ki, hogy más, aki az érintettségét, vagyis azt, hogy jogát vagy jogos érdekét az ügy közvetlenül érinti, alá tudja támasztani, ügyfélként szintén részese legyen az eljárásnak (Kf.VII.40.749/2021/4.).

[16] Mindazonáltal a perindítási jogosultság és a keresetőségi jog nem azonos fogalmak. Amíg előbbi esetében a keresetlevél érdemi vizsgálatára általában nincs szükség, a Kp. 17.§ a) pontjára alapított (az, akinek jogát vagy jogos érdekét a közigazgatási tevékenység közvetlenül érinti) kereseti kérelmek esetében a felperesi közvetlen érintettség a keresetlevél befogadhatóságának értékelése körében folytatott formális vizsgálattal jellemzően nem állapítható meg, mert a Kp. ezen rendelkezése nem rögzít pontosan körülhatárolt személyi kört a perindítási jog tekintetében, illetve nem köti ügyféli jogálláshoz a perindítási jogot. Ez utóbbi esetben a felperesek jogának vagy jogos érdekének közvetlen

érintettségéről, illetve arról, hogy a felperest megilleti-e a keresettel érvényesített jog, vagyis van-e keresetösségi joga, a kereset érdemi vizsgálatát követően tud állást foglalni a bíróság. A keresetösségi jog vizsgálatakor a közigazgatási bíróságnak a szubjektív jogvédelmi igények érvényesítése mellett a jogvita jellegéhez mérten az objektív jogvédelmi szempontokra, így adott esetben a közérdekre is figyelemmel kell lennie annak érdekében, hogy jogértelmezése ne vezessen valamely Alaptörvényben biztosított jog sérelmére, vagy a közigazgatási szerv hatáskörének korlátozására. A keresetösségi jog azt az érdekeltséget fejezi ki, ami a fél és a per tárgya közötti közvetlen érintettséget feltételez, vagyis egy az anyagi jog által fennálló közvetlen jogi kapcsolatot a hatósági döntés és a felperesek jogi helyzete között, amit a felpereseknek kell bizonyítani (Kúria Kfv.III.37.978/2020/6. – BHGY K-KJ-2022-704).

[17] A Tszt. 20.§ (1) és (2) bekezdése szerint a működési engedély visszavonása, illetve az engedély visszavonásával egyidejűleg az új engedélyes kijelölése az érdekelt részére kiadott perbeli távhőszolgáltatási működési engedély kapcsán önmagában ilyen közvetlen kapcsolatot nem jelent a felperesek számára. A Kúria a Kfv.III.37.351/2017/8. számú ítéletében (BHGY K-KJ-2018-368) elvi állással mondta ki, hogy a Tszt. 20.§ (1) bekezdése szerinti engedély visszavonására csak az objektív körülményekre tekintettel megállapított tényállás alapján kerülhet sor. A távhővagyon felépítése a saját és a megbízó tulajdonában álló hányad elhatárolása ténykérdés, a vagyonhoz való hozzáférés vagy biztosított, vagy nem. A szolgáltatás teljesítéséhez szükséges személyi feltételek és azok kapcsán a munkáltatói jogok annak járulékvonatásával együtt vagy fennállnak, vagy sem. A szolgáltató és a megbízó közötti jogvita esetén az alperes hatáskör hiányában semmilyen formában nem foglalhat állást, hogy a bérüzemeltetési szerződés felmondása jogszerű volt-e, és nem is értékelheti a távhővagyon birtokolásának jogszerűségét sem. Ezen okokból ténylegesen fennálló tényeket kell az objektív körülmények során értékelni, és valamennyi tény alapján kell megállapítást tenni arról, hogy az engedélyes eleget tesz-e vagy sem a törvényes, illetve a működési engedélyben előírt kötelezettségeinek (Indokolás [27]). A Kúria arra is rámutatott, hogy a Tszt. 20.§-ának rendelkezései a működési engedély visszavonására, a távhőellátás fenntartására vonatkozó cím alatt olyan szabályokat tartalmaznak, amelyek nemcsak a felhasználóknak/fogyasztóknak a Tszt. preambulumban deklarált védelmét, hanem a távhőszolgáltatás engedélyesének érdekeit is szolgálják. Ebből a szempontból a fogyasztó és az engedélyes biztonsága közötti kapcsolat is kimutatható annyiban, amennyiben a bíróságnak a működési engedély kapcsán kifejtett, kiszámítható, időszerű, ezeken keresztül jogszerű tevékenysége valamennyi engedélyes számára megadja a stabil jogi működés kereteit, ezzel a lehetőséget a fogyasztók kiegyensúlyozott kiszolgálására (Indokolás [25]).

[18] E döntés elvi tételeit a Kúria megerősítette a Kf.II.37.841/2019/10. számú ítéletében (BHGY K-KJ-2020-712) is, rögzítve, hogy az Ákr. eljárás felfüggesztésére vonatkozó szabályai irrelevánsak, ugyanis közömbös az alperesi határozat jogszerűsége megítélésénél, hogy egy polgári bíróság miként dönt a szerződés felmondása jogszerűsége kérdésében (Indokolás [27]). Így a fellebbezésben kifogásolt vagyontárgyakon fennálló tulajdonjog, sem a dolog használata, illetőleg az azokon fennálló bármilyen jogcím vagy annak hiánya a felperesek számára közvetlen érintettséget nem eredményez, a felperesek fellebbezésébéli állításával szemben nem annak volt relevanciája, hogy az érdekelt a távhővagyon üzemeltetésére szerzett-e jogcímet, volt-e joga hozzáférni az idegen tulajdonú távhőszolgáltatáshoz szükséges vagyontárgyakhoz, hogy ténylegesen hozzáfért-e. Kizárólag annak volt tehát jelentősége, hogy az alperesi érdekelt ténylegesen képes-e a Tszt.-ben, illetve

az engedélyében foglaltak ellátására, aminek nem feltétele az engedélyezéskor a szükséges vagyontárgyak elérése, mivel az az engedélyekre figyelemmel rendezendő, de nem előzetesen, s nem engedélyezési feltételként.

[19] Az, hogy az I. rendű felperes távhőtermelőként került megjelölésre, az alperesi érdekelt távhőszolgáltatási engedélyével kapcsolatban közvetlen érdekeltséget nem teremt. A távhőszolgáltatáshoz szükséges eszközök vonatkozásában ingyenes átadási kötelezettség a perbeli határozat révén nem merült fel. Magánfelek egymás közötti jogviszonyában – a tulajdonhoz való joggal összefüggésben – a mögöttes felelősségi konstrukció alkotmányos megítélését az Alkotmánybíróság már számos határozatában körvonalazta, elsősorban adójogi jogviszonyok kapcsán. Az Alkotmánybíróság kifejtette, hogy a tulajdonhoz való jog alapjoként az állammal szemben garantál olyan közjogi igény, amely alapján az állam alapvetően, főszabályként, az Alaptörvényből következő kivételektől eltekintve – köteles tartózkodni az Alapjog alanyának tulajdonosi pozíciójába történő behatolástól. A szerződő felek, mint alanyi jogosultak és alanyi kötelezettek egymással szembeni érdekegyensúlyát és a gyengébb pozícióban lévő fél védelmét azonban a Ptk. hivatott biztosítani {3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [51]}. A távhőtermelő és a távhőszolgáltató közötti jogviszonyt a polgári jog szabályai szerint rendezi (Tszt. 35.§). Helytállóan foglalt állást tehát az elsőfokú bíróság, hogy a felperesek keresetőségi jogát megalapozó tulajdoni, dologi, illetve kötelmi jogi vonatkozásokat az alperes nem értékelhette. A keresetőségi jog hiánya, mint az igényérvényesítés akadálya, olyan anyagi természetű kérdés, amelyben a bíróságnak érdemben ítélettel kell határoznia. Az Alkotmánybíróság a 3033/2018 (II. 13.) AB határozat [26.] pontjában megjegyezte, hogy – tekintettel a társasági jog és a gazdasági élet működésének sajátosságaira – könnyen előfordulhat, hogy egy adott gazdasági társaság tulajdonostársai közötti bizalom megbomlására, az együttműködésre való szándék vagy képesség hiányára tekintettel (vagy akár pusztán a gazdasági környezet megváltozása okán) valamely meghatározott gazdasági tevékenység további folytatása, esetleg magának a gazdasági társaságnak a további működése ellehetetlenül. Ez akár abban az esetben is megtörténhet, ha egyes tulajdonostársak szándéka (gazdasági megfontolása) a tevékenység, a működés folytatására irányul. Az ellehetetlenülés még könnyebben előfordulhat, ha a társaság engedélyköteles tevékenységet folytat, hiszen ebben az esetben az engedély kiadásához (fenntartásához) szükséges feltételek megtartásának elmaradása – akár még a tulajdonosok ezzel ellentétes egybehangzó szándéka ellenére is – a tevékenység (kényszerű) beszüntetéséhez, sőt akár a társaság megszűnéséhez is vezethet. Azokban az esetekben, amikor a társaság fennmaradása, vagy az adott tevékenység folytatása külső objektív körülmények, vagy a tulajdonosok közötti együttműködési készség hiánya okán a társasági jognak a tulajdonosi jogok gyakorlására vonatkozó szabályai alkalmazásával sem biztosítható, a tulajdonosok egymással, vagy a (esetleg megszűnő) céggel szemben immár mellérendelt pozícióban a magánjogi szabályok szerint jogosultak fellépni. Ez azonban jellemzően elszámolási jellegű jogviták lefolytatását jelentheti, ami egyfelől a jelen eljárásnak nem tárgya, másfelől az ilyen jogviták alapvetően nem eredményezik egy, a társaságot korábban megillető hatósági engedélyt visszavonó hatósági döntés megváltoztatását.

[20] A fellebbezésben hivatkozott 103.K.704.451/2021/16. számú jogerős ítélet elvi éllel mondta ki az Indokolás [37] pontjában, hogy az alperes téves jogértelmezése folytán elmulasztotta a Tszt. 20. § (1) bekezdésében foglalt, a működési engedély visszavonásának feltételeit megalapozó – az ismertetett eseti döntésben részletezett – feltételek vizsgálatát,

azok tényszerű megjelenítését és azon indokok felsorakoztatását, hogy a működéssel kapcsolatos felperesi jogszabálysértések miként vezethetnek a működési engedély visszavonásához. Az alperesi jogértelmezés a jogorvoslati jog kiüresítéséhez is vezetne, hiszen eszerint a Tszt. 20. § (4) bekezdése szerinti kijelölési lehetőséggel élve egy másik engedélyes kijelölését tartalmazó határozatot hoz, amely az engedélyes által keresetőségi jog hiányában nem vitatható, ugyanakkor a Tszt. 20. § (2) bekezdése szerint a visszavonásra jogcímet teremt, ami valós jogorvoslatot az ily módon visszavonással sújtott engedélyes számára nem biztosít. A tényleges jogorvoslati jogot az garantálja, miszerint a Tszt. 20. § (1) bekezdésére alapított működési engedélyt visszavonó döntés objektív indokait meg kell adni. Az így megalapozott és részletesen megindokolt határozattal szemben biztosított a felperes számára, hogy a felsorakoztatott objektív érveket támadja, a működési engedély visszavonásának jogszerűtlenségét alátámassza. E jogerős ítélet azonban, miként az alperes helyesen érvelt, nem alapozza meg a keresetőségi jog körében a jelen fellebbezéssel támadott ítélet jogszabálysértését, lévén más jogalapokon álló döntésekről van szó; másrészt nem áll ellentétben az elsőfokú bíróság fellebbezés folytán vizsgált ítéletével tekintetben, hogy az eljárástörténet szempontjából előzményi és a peresített határozat között csak ilyen összefüggés van, de jogi szempontból releváns (előfeltétel – jogkövetkezmény) kapcsolat nincs; harmadrészt a Fővárosi Ítéltábla az 1.Kf.700.125/2022/11. számú jogerős ítélete egyértelműen állást foglalt már abban, hogy a fellebbezésben hivatkozott, a Kp. 100.§ (4) bekezdése szerinti új körülmény – a Fővárosi Törvényszék által a 103.K.704.451/2021. számú ügyben hozott ítélet, hasonlóan az annak tárgyában született másodfokú ítélethez – a Kp. 85.§ (2) bekezdésének kógens rendelkezésére tekintettel nem volt alkalmas arra, hogy a felperesi keresetőségi jogot „felélessze”, a felperesek keresetőségi jogát utólagosan megalapítsa és igazolja, mivel a perben vitatott alperesi Határozat megvalósításának időpontjában, fennálló tényeken utólagosan nem változtat, így a közigazgatási jogvita elbírálása során figyelembe nem vehető. Ekként a Fővárosi Ítéltábla eljáró tanácsa osztotta az 1.Kf. tanács jogi álláspontját.

[21] A felpereseknek a tulajdonjog korlátozására, a szerződési szabadságra vonatkozó érvelésével szemben a másodfokú bíróság emlékeztet az Alkotmánybíróságnak a tulajdonjog, az annak részét képező részjogosítványokra vonatkozó (közjogi) korlátozásokhoz kapcsolódó tételeire, valamint a szerződési szabadságra vonatkozó hivatkozások tekintetében a szerződések közjogiasodása folyamatára, valamint a szerződési szabadság közérdekű korlátozására vonatkozó alkotmánybírósági döntésekben megjelent, legitimáló érvekre. Ezek szükségtelen ismétlése nélkül a Fővárosi Ítéltábla összefoglalóan utal arra, hogy a felperesek által a keresetőségi joguk megalapozására felhívott jogoknak, köztük a tulajdonjog védelmére vonatkozó érveire a választ a közjogi korlátokban kell keresni. Az érintett, hasznot hajtó, hasznosítható tulajdoni tárgyak mikénti (kivel való szerződés keretében történő) hasznosításának korlátjai nem a profitszerző gazdasági tevékenység folytathatósága korlátozásában jelennek meg, így az elvonás szintjére utaló jogi érveléseik alaptalanok, a többi korlátozás pedig a tulajdoni tárgyakra vonatkozó közjogi megkötések, amelyeket az ilyen vagyontárgyat tulajdonlóknak el kell fogadniuk.

[22] A felperesek a fellebbezésükben részletes indokolás nélkül állították, hogy az elsőfokú bíróság ítélete miként sértette volna meg az Ákr. és a Tszt. egyes rendelkezéseit, köztük az alapvető rendelkezéseket és alapelveket, így a másodfokú bíróság a fentebb kifejtettekben túlmenően az indokolás nélkül előadott fellebbezési jogsérelmi állításokat nem tudta vizsgálni, hivatalból nem vizsgálhatta.

[23] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[24] A másodfokú bíróság a Kp. 99.§ (3) bekezdése értelmében a 35.§ (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 87. § (2) bekezdése alapján egyenlő arányban kötelezte a pervesztes felpereseket az alperes és az alperesi érdekelt másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) és 3. § (3), (5)-(6) bekezdéseire figyelemmel mérlegeléssel állapította meg.

[25] A Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35.§ (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 87. § (2) bekezdése alapján a pervesztes felperesek külön-külön kötelesek az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62.§ (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39.§ (3) bekezdés c) pontja szerinti illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti mértékkel számított fellebbezési illeték rájuk eső, felperesenként 16.000 forint fellebbezési illetéket megfizetésére a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésében foglaltakra. A fizetendő illeték az Itv. 78.§ (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358.§ (2) bekezdésére is.

[26] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 107. § (1) bekezdése alapján – a felek kérelmére – tárgyaláson bírálta el.

[27] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99.§ (2) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. január 11.

dr. Robotka Imre s.k.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró